

- [108] Ὅταν δὲ τρὶς καὶ δέκατον ἦψατο ὁ μεῖραξ χρόνον,
καὶ ποία γλῶσσα δυνηθῆ καταλεπτὸν νὰ γράψῃ
110 τὴν θέαν, τὴν ἡλικίαν του, τὴν ὠραιότητάν του;
Τὸ κάλλος του ἦτον θαυμαστόν, ἡ ἀνδρεία του ἐξαιρημένη,
Μακρὺς ἔναι ὡς κυπάρισσος, λιγνὸς ὡς πρώτη μέση,
ἐπάνωθεν καὶ κάτωθεν ἀνοικτὸς ὥσπερ λέων,
ξανθὸς καὶ σγουροκέφαλος, εὐόφθαλμος καὶ ὠραῖος,
115 ἦσαν καὶ τὰ μαλλίτσια του φράγκικα κουρεμένα·
ἐφόριε δὲ καὶ στέφανον ἐκ λίθων καὶ μαργάρων,
τοῦτον ποσῶς οὐκ ἔρριπτεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του.
Ἄσπρον ἦτον τὸ στήθος του μάρμαρον ὥσπερ κρῦον,
εἶχεν βραχίονας θαυμαστοὺς ὥσπερ βεργία στημένα·
120 ἦτον ἀπλῶς ἀσύγκριτος εἰς ἔρωταν καὶ κάλλος,
οὐδεὶς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν ἴσχυσε συνερίσαι.
Ἐκείνη τὸν ἐνίκησεν ἡ ὀρωτικὴ καὶ μόνη,
ἦν ὕστερον ἐκέρδισεν ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ πόθον.

Panagiotis A. Agapitos & Karin Hult επιμ., *The Byzantine Achilleid: The Naples version*, introduction, critical edition and commentary by Ole L. Smith, [Wiener Byzantinische Studien, Band 21], VÖAW, Βιέννη 1999.